

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/29/2013
Identifikačné číslo spisu:	7011200974
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7011200974.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu H. H. A. J., bytom J. č. XX, F., zastúpeného Advokátskou kanceláriou IURISTICO s.r.o., so sídlom ul. Štefánikova 26, Košice, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-BOK-P-72-002/2011 z 12. augusta 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 47/2012-65 z 21. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 47/2012 -65 z 21. februára 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Prezídia Policajného zboru z 12. augusta 2011, č. PPZ-BOK-P-72-002/2011 v spojení s disciplinárnym rozkazom č. 12 z 9. júna 2011 riaditeľa odboru Východ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru. Žalovaný, ako druhostupňový správny orgán zamietol odvolanie žalobcu proti prvostupňovému správne rozhodnutiu a potvrdil vydaný disciplinárny rozkaz, na základe, ktorého bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) v znení neskorších predpisov a to zníženie služobného platu o 5% na dobu dvoch mesiacov.

Vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzalo disciplinárne konanie, na základe, ktorého bol vydaný disciplinárny rozkaz riaditeľa odboru Východ, Úradu č. 2 z 15. marca 2011. Citovaný disciplinárny rozkaz odvolací orgán - riaditeľ úradu svojím rozhodnutím č. PPZ-BOK-P-51-002/2011 z 9. mája 2011

zrušil a vec vrátil oprávnenému orgánu - riaditeľovi odboru Východ na nové prerokovanie a rozhodnutie. Rozhodnutie odvolacieho orgánu bolo oprávnenému orgánu doručené 12. mája 2011. Dôvodom zrušenia pôvodného disciplinárneho rozkazu z 15. marca 2011 a jeho vrátenia na nové konanie a rozhodnutie bola skutočnosť, že citované rozhodnutie vo svojom odôvodnení obsahovalo aj skutočnosti, ktoré vznikli v období pred dňom 23. februára 2010, teda v období skoršom ako jeden rok odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia. Obsahovalo aj skutočnosti, ku ktorým sa odvolateľ pred uložením disciplinárneho opatrenia nemal možnosť vyjadriť, nakoľko neboli obsiahnuté v oznámení o začatí disciplinárneho konania a neobsahovalo pri jednotlivých nedostatkoch označenie konkrétnych ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktoré boli porušené a boli dôvodom na uloženie disciplinárneho opatrenia. Dňa 30. mája 2011 začal oprávnený orgán voči žalobcovi opakované disciplinárne konanie vo veci, pričom žalobca podľa § 56 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. dostal možnosť, aby sa k veci vyjadril, navrhoval dôkazy a obhajoval sa. Žalobca toto právo nevyužil a k začatiu disciplinárneho konania sa nevyjadril.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci z obsahu pripojených administratívnych spisov mal za preukázané, že žalobcovi bolo disciplinárnym rozkazom podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. uložené disciplinárne opatrenie zníženie služobného platu o 5 % na dobu dvoch mesiacov za disciplinárne previnenie uvedené v jeho odôvodnení. Dôvodom vydania disciplinárneho rozkazu bola skutočnosť, že žalobca sa svojim konaním dopustil disciplinárneho previnenia podľa vyššie citovaného ustanovenia § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.

Podľa krajského súdu plnenie služobných povinností policajtom je upravené osobitným zákonom, ktorý má vo vzťahu k ostatným tzv. všeobecným zákonom postavenie špeciálnej zákonnej úpravy lex specialis. Jednou z podmienok vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prisahy (§ 17 zákona č. 73/1998 Z. z.). Tá obsahuje aj sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti. Od služobnej prisahy policajta sa odvíjajú jeho služobné povinnosti uvedené v ustanovení § 47 a 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Základnou povinnosťou policajta vychádzajúc z citovaných ustanovení je dôsledné plnenie si svojich povinností ustanovených nielen zákonmi a všeobecne záväznými predpismi, ale aj služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Krajský súd ďalej uviedol, že zhodnotenie výsledkov služby a služobných povinností patrí do pôsobnosti služobných orgánov v rámci ich práva na voľnú úvahu a podľa krajského súdu oprávnený orgán svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, a tak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správneho orgánu a konštatoval, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona.

S námietkou žalobcu, že výrok preskúmaného rozhodnutia nie je správne formulovaný, sa krajský súd nestotožnil. Predmetom rozhodovania žalovaného v danej veci bolo uloženie disciplinárneho opatrenia žalobcovi podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. a to znížením služobného platu o 5 %. Žalovaný správny orgán v predmetnej veci správne postupoval podľa ustanovenia § 241 zákona. Zákon č. 73/1998 Z. z. v žiadnom zo svojich ustanovení neukladá povinnosť žalovanému vo výrokovej časti popisovať skutkové zistenia tak, ako to ukladá zákon o priestupkoch s poukazom na § 247a zákona, na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem výkonu rozhodnutia.

Takto, potom pokiaľ ide o výrok žalobou napadnutého rozhodnutia, tento je podľa názoru krajského súdu v súlade s požiadavkami kladenými na výrokovú časť rozhodnutia vyplývajúcu z ustanovenia § 241 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. Disciplinárny rozkaz, ktorým bolo žalobcovi uložené podľa § 53 ods. 1 písm. b/ disciplinárne opatrenie podľa názoru súdu spĺňa obsahové náležitosti rozhodnutia vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Vychádza zo skutočného stavu veci, obsahuje výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Je v ňom uvedené, kto ho vydal, dátum vydania a označenie žalobcu. Skutočnosť, že disciplinárny rozkaz nebol opatrený odtlačkom úradnej pečiatky, nemôže mať podľa názoru súdu za následok jeho neplatnosť, nakoľko dôvody neplatnosti právneho úkonu sú špecifikované v ustanovení § 250 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.

Krajský súd sa nestotožnil ani s názorom žalobcu, že disciplinárne opatrenie mu bolo uložené po uplynutí zákonnej 30 dňovej lehoty určenej podľa § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. Podľa jeho názoru lehotu na uloženie disciplinárneho opatrenia je nutné počítat odo dňa 12. mája 2011, kedy bolo

prvostupňovému správnomu orgánu doručené zrušujúce rozhodnutie č. PPZ-BOK-P-51-002/2011 z 9. mája 2011, ktorým bol zrušený disciplinárny rozkaz riaditeľa odboru Východ UBOK PPZ, č. 2 z 15. marca 2011. Krajský súd dospel k záveru, že pokiaľ prvostupňový orgán listom zo dňa 30. mája 2011 opakovane začal disciplinárne konanie a kde disciplinárny rozkaz bol žalobcovi vyhlásený 9. júna 2011, teda v zákonom stanovenej lehote, ktorá by uplynula až dňom 12. júna 2011, urobil tak v rámci subjektívnej 30 dňovej lehoty (uplynutej až dňom 12. júna 2011).

Na záver krajský súd k námietke žalobcu, že preskúmané rozhodnutie trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia, a že niektoré previnenia mu nemôžu byť kladené za vinu, keďže za ich realizáciu nezodpovedal, uviedol, že s touto námietkou nie je možné súhlasiť. Podľa krajského súdu žalovaný pri rozhodovaní o disciplinárnom opatrení voči žalobcovi ustálil, že zo strany žalobcu došlo k neobstaranostnému zavineniu pri plnení jeho služobných povinností. Uložené disciplinárne opatrenie bolo u žalobcu dôvodné. Priami nadriadení vedia najlepšie zhodnotiť kvalitu služobnej činnosti policajta, jeho prístup k plneniu služobných povinností a ním dosahované výsledky. Krajský súd mal za to, že za disciplinárne previnenie bolo žalobcovi uložené primerané disciplinárne opatrenie.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi súd ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a žiadal jeho zmenu tak, aby najvyšší súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 47/2012-65 z 21. februára 2013 zrušil rozhodnutie riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Prezídia Policajného zboru, zo dňa 12. augusta 2011, č. PPZ-BOK-P-72-002/2011, ako aj disciplinárny rozkaz č. 12 zo dňa 9. júna 2011, riaditeľa odboru Východ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Prezídia Policajného zboru, a vec vrátil žalovanému správnomu orgánu na nové konanie a rozhodnutie.

Vo svojom odvolaní žalobca namietal, že zo strany krajského súdu z vecného hľadiska v zásade vôbec nedošlo k preskúmaniu zákonnosti napádaných rozhodnutí správnych orgánov a krajský súd sa podľa žalobcu so žalobcovými podstatnými výhradami vôbec nezaoberal.

Žalobca ďalej poukázal na to, že krajský súd uviedol iba niekoľko všeobecných nepodložených záverov, z ktorých vyplýva jeho slepá dôvera v správnosť uvažovania správneho orgánu o všetkých uvedených podstatných skutočnostiach pre jeho rozhodnutie vo veci, čo ma za následok nerešpektovanie oddelenia súdnej moci od výkonnej. Uvedené žalobca podrobne popísal na 2 - 11 svojho odvolania.

Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu. Pridržiav sa svojho stanoviska č. SLV-PS-S493/2011 zo dňa 14. decembra 2011 v písomnom vyjadrení k podanej žalobe, zotrval na svojom názore, že uložené disciplinárne opatrenie bolo u žalobcu dôvodné a odvolací orgán pri preskúmaní disciplinárneho rozkazu v rámci odvolacieho konania dospel k záveru, že priami nadriadení najlepšie vedú zhodnotiť kvalitu služobnej činnosti policajta, jeho prístup k plneniu služobných povinností a ním dosahované výsledky, a že tieto okolnosti sú spôsobilé objektívne a správne posúdiť tak z hľadiska množstva a kvality, ako aj ich zložitosti a náročnosti, a zároveň z hľadiska dodržiavania interných aktov riadenia a právnych predpisov.

Žalovaný poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Pripomenul, že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu iudex ne eat petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia

namietala (§ 250j ods. 3 OSP). Ako už bolo uvedené, úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy. Poukázal pritom na právny názor vyslovený, napr. v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II ÚS 127/07-21, či Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 6Sžo/84/2007, sp. zn. 6Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 2Sžo/5/2009, sp. zn. 8Sžo/547/2009).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 OSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dopĺňa nasledovné:

Podľa čl. 142 ods. 1, veta za bodkočiarkou, Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 245 ods. 2 OSP, pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postup správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu

predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o uložení disciplinárneho opatrenia žalobcovi.

Z obsahu pripojeného spisového materiálu súdu prvého stupňa, ktorého súčasť tvoril administratívny spis, vyplýva, že riaditeľ Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru disciplinárnym rozkazom č. 12 uložil podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. žalobcovi disciplinárne opatrenie - zníženie služobného platu o 5 % na dobu dvoch mesiacov. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva právny názor, že opakovanou kontrolou preverovacích spisov kriminálnych zväzkov a poznatkového fondu protidrogového oddelenia odboru Východ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, boli konkretizované jednotlivé porušenia všeobecne záväzných právnych predpisov a interných aktov riadenia a to zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov, N MV SR č. 53/2009 o operatívno-pátracej činnosti, N MV 43/2010 o registratúrnom poriadku a vyhlášky NBÚ č. 453/2007 Z. z. o administratívnej bezpečnosti, za ktoré bol H. H. A. J. (žalobca) zodpovedný a na práci, ktorých sa spolupodieľal. Proti uvedenému rozhodnutiu sa odvolal žalobca. Žalovaný správny orgán rozhodnutím č. PPZ-BOK-P-72002/2011 zo dňa 12. augusta 2011 (rozhodnutie napadnuté žalobou) jeho odvolanie zamietol a disciplinárny rozkaz potvrdil.

Ako tiež vyplýva zo spisového materiálu, a ako je už uvedené aj vyššie, vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzalo disciplinárne konanie, na základe ktorého bol vydaný disciplinárny rozkaz riaditeľa odboru Východ, Úradu č. 2 z 15. marca 2011. Tento disciplinárny rozkaz riaditeľ úradu ako odvolací orgán svojím rozhodnutím č. PPZ-BOK-P-51-002/2011 z 9. mája 2011 zrušil a vec vrátil oprávnenému orgánu - riaditeľovi odboru Východ na nové prerokovanie a rozhodnutie. Rozhodnutie odvolacieho orgánu bolo oprávnenému orgánu doručené 12. mája 2011. Dôvodom zrušenia pôvodného disciplinárneho rozkazu z 15. marca 2011 a jeho vrátenia na nové konanie a rozhodnutie bola skutočnosť, že citované rozhodnutie vo svojom odôvodnení obsahovalo aj skutočnosti, ktoré vznikli v období pred dňom 23. februára 2010, teda v období skoršom ako 1 rok odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia. Obsahovalo aj skutočnosti, ku ktorým sa odvolateľ pred uložením disciplinárneho opatrenia nemal možnosť vyjadriť, nakoľko neboli obsiahnuté v oznámení O začatí disciplinárneho konania a neobsahovalo pri jednotlivých nedostatkoch označenie konkrétnych ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktoré boli porušené a boli dôvodom na uloženie disciplinárneho opatrenia. Dňa 30. mája 2011 začal oprávnený orgán voči žalobcovi Opakované disciplinárne konanie vo veci, pričom žalobca podľa § 56 ods. 1 zákona o štátnej službe dostal možnosť, aby sa k veci vyjadril, navrhoval dôkazy a obhajoval sa. Žalobca toto právo nevyužil a k začatiu disciplinárneho konania sa nevyjadril.

Ďalej najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že žalobcovi bolo uložené disciplinárne opatrenie z dôvodu, že sa dopustil disciplinárneho previnenia v zmysle § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., keď svojím konaním porušila základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/zákona č. 73/1998 Z. z. Porušenia sa dopustil na tom skutkovom základe, že boli konkretizované jednotlivé porušenia všeobecne záväzných právnych predpisov a interných aktov riadenia a to zákona č. 73/1998 Z. z. v

znení neskorších predpisov, N MV SR č. 53/2009 o operatívno-pátracej činnosti, N MV 43/2010 o registratúrnom poriadku a vyhlášky NBÚ č. 453/2007 Z. z. o administratívnej bezpečnosti.

Podľa § 1 zákona č. 73/1998 Zb. v znení účinnom v čase vydania predmetného rozhodnutia, tento zákon upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. účinného v čase, kedy sa mal žalobca dopustiť disciplinárneho previnenia kladeného mu za vinu, disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prísahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

Podľa § 53 ods. 1 disciplinárnym opatrením je:

- a) písomné pokarhanie
- b) zníženie platu až o 15 % na dobu najviac 3 mesiacov
- c) zníženie hodnoty o jeden stupeň na dobu jedného roka
- d) zákaz činnosti
- e) prepadnutie vecí

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. pred uložením disciplinárneho opatrenia musí byť vždy objektívne zistený skutočný stav. Policajtovi musí byť pred uložením disciplinárneho opatrenia daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia sa prihliada na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj policajta k plneniu služobných povinností.

Podľa § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie najskôr v nasledujúci deň po spáchaní disciplinárneho previnenia a len do 30 dní odo dňa, keď sa o disciplinárnom previnení dozvedel ktorýkoľvek z nadriadených, najneskôr však do jedného roka odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia. Ak konanie policajta, v ktorom možno vidieť naplnenie skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia, bolo predmetom prešetrovania iného orgánu, lehota 30 dní na uloženie disciplinárneho opatrenia sa začína dňom, keď sa ktorýkoľvek z nadriadených policajta dozvedel o výsledku tohto prešetrovania; táto lehota platí aj v prípade, ak prvostupňové rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia bolo zrušené, a ak vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si pre rozhodnutie potrebné podklady.

Z vyššie uvedeného najvyšší súd uvádza, že pri preskúvaní rozhodnutia, ktoré bolo vydané na základe voľnej úvahy, je povinnosťou súdu posúdiť, či rozhodnutie nevybočilo z medzi a hľadísk stanovených zákonom, ale z rozhodnutia musí byť tiež zrejmé, akými úvahami sa správny orgán riadil. Súčasťou preskúmania súdu je i posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

Správny orgán totiž i pri voľnom uvážení nesmie nerešpektovať zákon, ako i prekračovať jeho medze, a tiež nesmie pri použití voľnej úvahy prejavovať svoju ľubovôľu. Rubom diskrečného oprávnenia správneho orgánu je povinnosť voľnú úvahu použiť a jej použitie zdôvodniť. V tomto smere v posudzovanej veci sú rozhodnutia správnych orgánov preskúmateľné, pretože z nich je jasné, ktoré skutočnosti považovali správne orgány oboch stupňov za rozhodujúce, akými skutkovými a právnymi úvahami sa pritom riadili, a či ich úvaha neporušuje pravidlá logického uvažovania. Tieto uvedené okolnosti pri preskúvaní rozhodnutia vydaného na základe voľnej úvahy, musí súd podrobiť svojej kognícii, aby mohol dospieť k záveru, či rozhodnutie nevybočilo z medzi a hľadísk stanovených zákonom.

Podľa názoru najvyššieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver. Najvyšší súd zároveň konštatuje, že nie je povinnosťou správneho súdu, a to ani v sankčných veciach, nahrádzať použité správne uváženie svojim vlastným.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4, 7 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnoty, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo dorúčením.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutí, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Rozhodnutie je vykonateľné, ak nadobudlo právoplatnosť alebo, ak odvolanie nemá odkladný účinok. Na výkon rozhodnutia sa vzťahuje osobitný predpis (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - správny poriadok).

Pokiaľ ide o žalobcovu námietku, že výrok preskúvaného rozhodnutia nie je správne formulovaný, najvyšší súd v zhode s krajským súdom uvádza, že s touto nie je možné sa stotožniť, nakoľko nemá v napadnutom rozhodnutí oporu.

Pokiaľ rozhodnutie správneho orgánu vykazuje formálny nedostatok, spočívajúci v absencii opisu skutku vo výroku správneho rozhodnutia, na základe ktorého sa žalobcovi uložilo disciplinárne opatrenia, najvyšší súd uvádza nasledovné:

Zákonodarca v právnej norme § 241 zákona č. 73/1998 Z. z. ustanovuje náležitosti rozhodnutia. V odseku 2 uvedenej právnej normy ustanovuje, že „výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.“ Zo znenia prvej vety odseku 2 právnej normy ustanovenej v § 241 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva vôľa zákonodarcu tak, že správny orgán vo výroku uvedie, ako rozhodol o predmete konania vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého rozhodol.

Podľa najvyššieho súdu, pokiaľ aj zákonodarca výslovne v právnej norme neuvádza, že súčasťou výroku o uloženie disciplinárneho opatrenia je uvedenie skutku, na základe ktorého sa účastníkovi disciplinárne opatrenie ukladá, je povinnosťou správneho orgánu uviesť skutok, ktorým sa účastník dopustil disciplinárneho previnenia, za ktorý sa mu ukladá disciplinárne opatrenie. Takáto povinnosť správneho orgánu vyplýva z obsahu uvedenej právnej normy, keď zákonodarca v nej uvádza, že výrok obsahuje rozhodnutie o veci. V disciplinárnom konaní predmetom konania je posudzovanie disciplinárneho previnenia účastníka, ktorý sa ho dopustil na základe konania resp. nečinnosťou a v prípade preukázania, že účastník sa dopustil disciplinárneho previnenia skutkom kladeným mu za vinu, správny orgán mu za takéto previnenie ukladá disciplinárne opatrenie, ktorá skutočnosť sa musí premietnuť aj do výroku rozhodnutia, ktorým správny orgán rozhoduje o veci samej, a preto nie je možné považovať za súladné so zákonom, ak správny orgán vo výroku rozhodnutia, ktorým rozhoduje v disciplinárnom konaní, uvedie len, že účastníkovi konania ukladá disciplinárne opatrenie, pričom z takéhoto výroku nie je zrejmý skutok, ktorým sa účastník dopustil disciplinárneho previnenia, za ktorý sa mu disciplinárne opatrenie ukladá. Konanie o disciplinárnom previnení a ukladanie sankcie zaň, vychádza zo zásad trestnoprávnej úpravy, v zmysle ktorej bez ohľadu na to, či ide o trestnú zodpovednosť podľa trestného práva, administratívne trestanie alebo disciplinárne trestanie, obvinený z porušenia právnej povinnosti má vždy právo vedieť, za ktorý skutok sa mu sankcia za porušenie právnej povinnosti ukladá, a preto vo výroku rozhodnutia, ktorým sa mu ukladá sankcia za porušenie právnej povinnosti, by mal byť skutok uvedený určitým spôsobom tak, aby nemohol byť zameniteľný s iným skutkom.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd v danej veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa nepochybil, keď formálnu vadu rozhodnutia posúdil ako vadu ktorá nezakladá zrušenie rozhodnutia žalovaného s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pretože v konečnom dôsledku predmetnými rozhodnutiami správnych orgánov oboch smerov sa zasiahlo do jeho ekonomického postavenia, keďže uložením disciplinárneho opatrenia došlo k zníženiu jeho platu.

Z vyššie uvedeného, súdy podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu prihliadnu len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Aplikáciou uvedenej právnej normy treba dospieť k záveru, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (pozri k tomu bližšie, napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Sžo/130/2009).

Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že formálne zopakovanie disciplinárneho konania v predmetnej veci, by v tomto prípade nepredstavovalo ani pre žalobcu reálnu možnosť priaznivejšieho rozhodnutia, a to aj vzhľadom k tej skutočnosti, že skutkové okolnosti disciplinárneho previnenia uvedené v odôvodnení disciplinárneho rozkazu, ako aj v napadnutom rozhodnutí, ktoré zakladajú uloženie disciplinárneho opatrenia žalobcu aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom Krajského súdu v Bratislave boli naplnené.

K námietke žalobcu ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z procesných práv účastníka konania. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a jeho porušením sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite, skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného

súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010- www.concourt.sk).

Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija v. Španielsko* a *Hiro Balani v. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994).

V prejednávanom prípade je z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zrejmé, akými úvahami sa riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu v žalobe a prečo považoval námietky žalobcu za neopodstatnené. Preto možno považovať napadnutý rozsudok krajského súdu za dávajúci dostatočné záruky, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces a vzhľadom na účel a úlohu správneho súdnictva nebola dôvodná ani námietka žalobcu týkajúca sa nedostatočne zisteného skutkového stavu krajským súdom.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Vychádzajúc zo zistených záverov vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu žalovaného a rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa najvyšší súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali a rozhodli v súlade so zákonom, a preto najvyšší súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov namietaných žalobkyňou v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ krajský súd žalobu zamietol, rozhodol vo veci vecne a právne správne, z ktorých dôvodov najvyšší súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a ods. 2 OSP potvrdil.

Najvyšší súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP, pretože mu nevzniklo právo na ich náhradu v dôsledku jeho neúspechu v konaní a žalovaný právo na náhradu trov konania nemá zo zákona nárok.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.